

ЕДЖЕМОНТ ДРАЙВ

КАКВА кола беше?

Не знам. Стара кола. Какво значение има?

Някакъв мъж седи в колата си в продължение на три дни пред къщата, а ти не можеш да я опишеш.

Американска кола.

Браво.

Такава една квадратна с издължен капак на мотора. Някак дълга и плавна.

Форд ли?

Може би.

Но със сигурност не е кадилак.

Не. Изглеждаше второ качество. Старовремска кола. С избелял червен цвят. И големи кръгли ръждиви петна по броните и вратата. И пълна с покъщнината му. Сякаш вътре е наблъскал всичко, което притежава.

Е, какво искаш да направя? Да си остана вкъщи и да не ходя на работа ли?

Не. Няма нищо.

Щом няма нищо, защо ми го казваш?

Май не трябваше.

Гледаше ли те?

Моля?

Гледаше ли те?

Когато се обърнах, запали колата и потегли.

Какво искаш да кажеш? Че преди да се обърнеш...

Усещах погледа му. Бях се навела да оплея градината.

Навела си се?

Ето, пак почваш.

Знаеш, че той мръсник спира пред къщата всяка сутрин, и въпреки това излизаш в градината и се навеждаш, така ли?

Добре, добре, край на разговора. Чака ме работа.

Може и аз да спра до тротоара и да те погледам как плевеш. Заедно да те погледаме. Няма да е зле. Да те гледа как се навеждаш по шорти и плевеш.

С теб за нищо не може да се говори.

Била е форд „Фолкън“. Нали каза, квадратен, като изрязан, с твърди ръбове и сплескан вид. Значи „Фолкън“. Беше в производство през шейсетте. Ръчно превключване, три скорости. Само деветдесет конски сили.

Окей, това е чудесно. Знаеш всичко за колите.

Слушай, градинарстваща госпожичке, да познаваш колата му значи да познаваш мъжа. Това не е безполезно сведение.

Добре.

Тоя сигурно е някой емигрант от Тихуана.

Откъде знаеш?

Че кой друг ще кара четирийсетгодишна брамка? Вероятно търси работа. Търси какво да открадне. Търси да докопа нещо от дамата с бели крака, която се е надупила в градината си.

Те не си наред. Винаги всичко ти е ясно...

Утре ще си освободя сутринта.

Емигрант няма да си пусне дълга прошарена коса, нито ще отвори прозореца на колата, за да видя розовото му лице и бледи очи.

Хо-хо! Това вече е разговор.

АКО НЕ СЕ МАХНЕШ оттук, ще запиша номера на колата ти. Нека ченгетата да установят самоличността ти, за да видят дали пък няма да се окажеш стар техен познайник...

Полицията ли ще извикаш?

Да.

Защо?

Защото трябва да се махнеш оттук. Върви да паркираш другаде. Предупреждавам те.

Какво съм направил?

Не се прави на идиот. Преди всичко, не искам някаква ръждясала бричка да виси пред къщата ми.

Съжалявам, с друга кола не разполагам.

Точно така, едва ли някой ще тръгне да кара това чудо, ако има друга възможност. И с всички тия вещи и вехтории отзад. Предлагаш разни неща направо от багажника си, продаваш ги, нали?

Не. Това са си лично мои вещи. Нищо от тях не бих продал.

Защото никой в този квартал няма да купи боклуците ти от багажника.

Виж, съжалявам, че започнахме накриво.

Точно така, накриво. Не мога да се държа приятелски с перверзник, който шпионира жена ми.

О, останал си с много грешно впечатление.

Така ли?

Да, не искам никого да безпокоя, но наистина би трябвало да се сетя, че паркирането пред твоята къща ще направи впечатление.

Най-накрая загрея.

Ако изобщо шпионирам нещо, то е къщата.

Какво?

Ами навремето съм живял в нея. Цели три дни се опитвам да събера кураж да почукам на вратата и да се представя.

О, ВИЖДАМ, ЧЕ КУХНЯТА е изцяло променена. Всичко – вградено и прибрано. Ние имахме открит умивалник – бял порцелан върху крака от пиано. Ето тук се намираше долап, където мама държеше продуктите. Един от рафтовете се издърпваше и заедно с него излизаше сито за пресяване на брашното. Страшно ме впечатляваше.

Сигурно щях да го запазя. Но имаше доста подобрения, направени от хората, които бяха живели тук преди нас. Аз обаче си имах собствени представи за обзавеждането.

Вероятно сте купили къщата от хората, на които я продадох. Отдавна ли сте тук?

Чакай да видя. Ще сметна по възрастта на децата. Преместихме се веднага след като се роди най-големият. Кое то прави дванайсет години.

Колко деца имате?

Три. И трите момчета. Понякога копнея за дъщеря.

Всички ли са ученици?

Да.

Аз имам дъщеря. Но тя е вече зряла жена.

Искаш ли чай?

Да, благодаря. Много мило, че ми предлагаш. По правило жените са по-отзивчиви. Надявам се, че съпругът ти няма да има нищо против.

Ни най-малко.

Честно казано, чувствам се доста неловко от присъствието си тук. Сякаш нещо ми се привижда. Кварталът не се е променил много. Е, дърветата са станали по-високи и по-стари. Къщите, разбира се, са си на мястото, или поне повечето от тях, макар че вече нямат онзи достолепен и заможен външен вид, който имаха навремето.

Това е един много спокоен квартал.

Да. Но как да кажа? Времето е страшно нещо.

Така е.

Родителите ми се разведоха, когато бях още малък. Живеех с майка си. Умря в голямата спалня.

О!

Съжалявам, понякога съм адски нетактичен. След като мама почина, се ожених и доведох съпругата си тук. Никога не съм живял другаде задълго. И със сигурност не съм притежавал никакъв друг имот. Ето защо това е къщата – моля те, не ме разбирай погрешно, – къщата, в която продължавам да живея. Искам да кажа, мислено. От дете, а и по-нататък не съм спирал да бродя из всички тия стаи. Докато те започнаха да ме отразяват като огледало. И нямам предвид,

че обзавеждането им разкриваше битието и вкусовете на нашето семейство. Съвсем не. А сякаш стените, стълбата, стайте, пространството, разположението бяха това, което съм аз. Несвързано ли говоря? Накъдето и да погледна, виждам себе си. Усещам как тя ми беше по мярка. Изпитвала ли си нещо такова?

Не знам. Съпругата ти...

О, бракът ни не продължи дълго. Тя ненавиждаше покрайнините. Чувстваше се откъсната от света. Аз ходех на работа, а тя оставаше тук самичка. Нямахме много приятели в квартала.

Да, хората тук са доста затворени. Момчетата имат приятели в училище, но ние почти никого не познаваме.

Чаят ми се отрази добре. Защото за мен това е удивително преживяване. Сякаш съм разчертан и разположен в тези стаи, сякаш съм пространството, затворено между тези стени, коридорите, обичайните места, по които се минаваше на влизане и излизане от къщата или от едната стая в другата, и всичко останало – знаех как блести светлината в различните часове на деня през различните сезони. Всичко това недоловимо и неразлично съм... аз.

Мисля, че когато човек живее дълго време на едно място...

Когато хората говорят за къща, обитавана от духове, те си представят как в нея витаят призраци, но това изобщо не е така. Когато една къща е обитавана – това се опитвам да обясня, – тогава става въпрос за обзелото те чувство, че тя прилича на теб, че душата ти се е превърнала в нейната архитектура, че къщата с всичките си строителни материали те е обсебила със сила, подобна на омагьосването. Сякаш не друг, а ти си духът. И сега, като те гледам, мила, прекрасна млада жена, нещо в мен ми казва, че не аз не принадлежа на мястото, което е самата истина, а че ти не принадлежиш. Съжалявам, как можах да изгърся толкова ужасно нещо. Искам да кажа...

Искам да кажа, че животът е страшно нещо.